

ВОРКУЮТЬ МУЗИ НАД БОКІЙМОЮ

Бокіймівчанки Марія Ковальчук та Оксана Фарина перебувають на різних полюсах життєвого виміру: Марія Іванівна після сорокалітніх творчих трудів на ниві культури і дозвілля перебуває на заслуженому відпочинку, а Оксана долає вершини шкільних наук в 11-ому класі місцевої одинадцятирічки. Та обом не дають спокою музи, які стали супутниками свят і буднів, радощів і прикроців бокіймівчанок. Слово до слова, рядок до рядка – і з-під пера представниць славного жіноцтва народжуються рядки, у яких акумульований весь спектр людських добродієв, тривог, роздумів... Цікаво, що автори намагаються сказати своє слово про незбагнений, неповторний і вічний світ кохання, про глибинні людські почуття, якими охрещена доля закоханих сердець. Втім, у доробках односельчанок можна знайти чимало спільних мотивів, адже благословляли їх на творчість одні і ті ж зорі...

Віталій ТАРАСЮК.

ПРОЩАЮ ВСІХ

В житті моїм усякого було,
Та я завжди прощала все і всіх.
І тих, хто коїв напасті і зло,
Переступивши крізь сумління й гріх.
Я весь свій вік невтомно працювала,
Хоча віддяку не завжди я мала:
Було й таке, чого терпіть не сила,
Та зла в душі ніколи не носила.
Я чесно прожила життя своє,
Хоча й були усякі пересуди,
На світі є ж бо іще різні люди:
Недобрі, злі та добрі також є.

ОСІНЬ

Осінь прийшла із холодним дощем
І жовтим листям застеля стежини.
Я йду туди, де ще горять вогнем
Червоні грона на куці калини.
Ті ягоди горять, наче любов палка,
Що невідладна осені, чарує серце й душу.
Як ягода калини зваблива й гірка,
Ті чари, що до дна я випить мушу.
І хоч вже осінь в очі загляда
І душу в сум осінній зодягає,
В серці горить калини ягода,
Тож мого серця осінь не займає.

У ВИРІЙ ВІДЛІТАЮТЬ ЖУРАВЛІ

У вирій відлітають журавлі,
А відлітаючи так жалісно курличуть.
За ними відлітають і літа мої,
А спогади у юність мене кличуть.
Свою журавку сиву я згадав,
Із серця вирине тяжке зітхання,
Усе життя одну її кохав
До пізнього вечірнього смеркання.
І защемить душа, як спогад промайне,
І біль пекучий моє серце крає,
Сива журавка й досі где мене
Та вороття в минуле вже немає.
Летять у вирій спогади мої
Й любов незгаслу за собою кличуть,
Як сиві журавлі летять літа мої,
А відлітаючи так жалісно курличуть.

Марія КОВАЛЬЧУК.

СПОГАД

Тихий вечір. Самотінь.
Знову я сумую.
Ніжний дощик шелестів –
Розійшлись з тобою.
Знову сльози на очах,
Вітер подуває.
А на серці лиш печаль:
«Він її кохає!»
Краще б скінчилось життя,
І останній подих...
Я колись була твоя,
На великий подив.

ПОЦІЛУЙ

Поцілуй мене з розбігу –
Я за деревом стою.
Поцілуй і зрозумієш,
Чом так сильно я люблю.
Поцілуй мене – прохання,
Поцілуй і зрозумій:
Весь чарівний світ кохання
Назавжди лишився мій.

ДУМКИ ВГОЛОС

Тихо. Сиджу у кімнаті.
Лихо. Як важко чекати!
Скоро. Докотиться північ.
Може. Виношуєш зустріч?
Не хочу. У плітки вникати.
Бачу. Слід все з'ясувати.
Боже! Прости мене грішну.
Схоже. Що вибрав він іншу.

Оксана ФАРИНА